

Αφίσα του ΚΚΕ (μ-λ) για τις
Ευρωεκλογές

Το ΚΟ του ΚΚΕ(μ-λ) κατέληξε στη θέση της αποχής από τις ευρωεκλογές όχι «γιατί έτσι έχουμε συνηθίσει» αλλά γιατί δίνει την πραγματική διάσταση στο σύνθημα της εξόδου από την ΕΕ. Κυρίως, γιατί δίνει μια πολιτική διέξοδο αγωνιστική στις εκατοντάδες χιλιάδες των ανθρώπων, των εργαζομένων, των ανέργων, της νεολαίας, των μεταναστών που έχουν τραβήξει τόσο πολλά δεινά τα τελευταία χρόνια, και που μια σημαντική (όχι η μοναδική) αιτία γι' αυτά είναι η πολιτική της ΕΕ και η υποταγή της χώρας σ' αυτήν.

(Από την απόφαση του ΚΟ του ΚΚΕ(μ-λ), 18-19 Γενάρη 2014)

Η “παραδοσιακή” μας θέση της αποχής από τις ευρωεκλογές προέρχεται από τις ακόμα πιο “παραδοσιακές” θέσεις μας για το χαρακτήρα της ΕΕ και τον πολιτικό στόχο της εξόδου της χώρας μας από αυτήν. Θέσεις που χαρακτηρίζουν την οργάνωσή μας και συχνά τη διαφοροποιούν από άλλες δυνάμεις της Αριστεράς, οι οποίες, στη βάση των γενικότερων εκτιμήσεών τους για το καπιταλιστικό-ιμπεριαλιστικό σύστημα, προτείνουν στο κίνημα να αγωνιστεί για μια Ευρώπη των λαών ή για τη διάλυση της ΕΕ ή, στην καλύτερη περίπτωση, για αποδέσμευση από την ΕΕ.

Η θέση μας για την ΕΕ, παρότι έχει αρκετές φορές αποδοκιμαστεί ως ...ξεπερασμένη, αποδεικνύεται πολύ πιο σύγχρονη από διάφορες που κυκλοφορούν στην πολιτική πιάτσα, έχοντας το πλεονέκτημα να επιβεβαιώνεται από τις εξελίξεις. Το ουσιαστικό πρόβλημα δεν είναι ότι η θέση αυτή είναι τόσο παλιά όσο και η ...ΕΟΚ, αλλά ότι η κυριαρχία των δυνάμεων του συστήματος έχει σπείρει την ηττοπάθεια και τη σύγχυση σε πολλές δυνάμεις της Αριστεράς, οι οποίες, κάτω από το βάρος του αρνητικού συσχετισμού, αναζητούν, με χαρακτηριστική μικροαστική αδημονία, εύκολες λύσεις σε ένα δύσκολο πρόβλημα. Κι έτσι ανακαλύπτουν νέα στάδια ολοκλήρωσης στον καπιταλισμό, διαπιστώνουν δυνατότητες αλλαγής της κατάστασης στα πλαίσια της ΕΕ, ως και πανευρωπαϊκές συμμαχίες οι οποίες θα μπορέσουν να αλλάξουν τον προσανατολισμό της ΕΕ.

Ας ξεπεράσουμε, λοιπόν, το δήθεν επιχείρημα ότι “αυτά τα λέμε σαράντα χρόνια τώρα”. Ας ζητήσουμε γι' άλλη μια φορά να μας εξηγήσουν όλοι αυτοί που αναζητούν άλλες απαντήσεις ποιες ήταν οι ανατροπές εκείνες στη λειτουργία του συστήματος οι οποίες το έφεραν στο επόμενο στάδιο από το ιμπεριαλιστικό, εκείνο των ολοκληρώσεων. Ας μας πουν πού πήγε η θεωρία της παγκοσμιοποίησης, ας ερμηνεύσουν τις κόντρες Γαλλίας-Γερμανίας και την επιμονή της Αγγλίας να παραμένει έξω από το ευρώ. Ας

αιτιολογήσουν τη θέση τους ότι π.χ. το γερμανικό κεφάλαιο θα παρατήρει τις επιδιώξεις του στην Ευρώπη και τον κόσμο ...έντρομο μπροστά στα εκλογικά ποσοστά του Der Linke, που κι αυτά ποτέ δεν έρχονται τα άτιμα!

Δεν περιμένουμε απαντήσεις. Οι διαφόρων ειδών τάχα “μοντέρνες” θεωρίες που έχουμε ακούσει όλα αυτά τα χρόνια έρχονται από πολύ παλιά, ήταν ξεχασμένες, ηττημένες και καταχωνιασμένες κυριολεκτικά στα ...αζήτητα της Αριστεράς για δεκαετίες ολόκληρες και τώρα ξεθάβονται, ξεσκονίζονται και γυαλίζονται όχι επειδή ξαφνικά βρήκαν τη θέση τους στην Ιστορία, αλλά επειδή η ήττα της Αριστεράς και του Κομμουνιστικού Κινήματος άφησε χώρο για να ανθίσουν τα ...ζιζάνια.

Η ΕΟΚ ξεκίνησε ως μια συνεργασία των ευρωπαϊκών ιμπεριαλιστικών δυνάμεων στον τομέα της οικονομίας, ακριβώς όπως έλεγε και το όνομά της, ως μια κοινή ευρωπαϊκή αγορά. Στόχος ήταν η επίτευξη καλύτερων θέσεων στον ανταγωνισμό με τους Αμερικάνους κι αυτό μπορούσε να γίνει μόνο στο οικονομικό πεδίο, γιατί στο στρατιωτικό-στρατηγικό πολύ απλά ...δεν τους έπαιρνε, με τα μισά πυρηνικά της ΕΣΣΔ στραμμένα στην Ευρώπη, την οποία, ουσιαστικά, προστάτευαν τα αμερικάνικα πυρηνικά στα εδάφη της.

Η κατάρρευση του ανατολικού μπλοκ άλλαξε τα δεδομένα και τις ισορροπίες σε όλον τον κόσμο. Η ΕΟΚ έγινε ΕΕ, επιδιώκοντας πιο αναβαθμισμένη συνεργασία μεταξύ των μελών της, τέτοια που να επεκτείνεται και στο πολιτικό και στο στρατιωτικό πεδίο. Αυτό ήταν αποτέλεσμα, όμως, όχι μιας τάσης ...ολοκλήρωσης, αλλά των δυνατοτήτων που είδαν οι βασικές ιμπεριαλιστικές δυνάμεις για αναβάθμιση του ρόλου τους στο παγκόσμιο σκηνικό. Το “όλοι εναντίον όλων” έγινε το βασικό χαρακτηριστικό που μέχρι και σήμερα δεσπάζει στις σχέσεις ανάμεσα στους ιμπεριαλιστές. Και θα δεσπάζει όσο το κεφαλαιώδες ζήτημα των συμμαχιών παραμένει ανοιχτό. Οι ενδοϊμπεριαλιστικοί ανταγωνισμοί είναι αυτοί που κινούν τις εξελίξεις και όχι η συνεργασία ή, πολύ περισσότερο, η ολοκλήρωση.

Η ΕΕ είναι, λοιπόν, μια λυκοσυμμαχία. Μια συνεργασία η οποία έχει αποφέρει σημαντικά οφέλη στους ισχυρούς της Ευρώπης, με βασικότερο τη δυνατότητα που τους έχει δώσει να μεταφέρουν βίαια τον πλούτο από τις φτωχότερες χώρες στα ταμεία τους, να εκμεταλλεύονται λαούς, ορυκτό πλούτο, γεωγραφική θέση, υποδομές. Αυτό είναι και το μόνο σημείο στο οποίο σταθερά συμφωνούν οι Ευρωπαίοι ιμπεριαλιστές: ότι οι λαοί θα πρέπει να την πληρώσουν. Το πώς θα μοιραστεί η λεία είναι άλλο θέμα, βέβαια, κι εκεί οι συμφωνίες δεν είναι και πολύ συχνές.

Σε όλη την πορεία της ΕΕ, οι βασικές δυνάμεις της επιχειρούσαν να πείσουν τους λαούς για το εγχείρημά τους. Πέρα από τη δημαγωγία περί της νέας λαμπρής εποχής που ανέτειλε, σημαντικό ρόλο έπαιξαν και οι θεσμοί της ΕΕ. Οι θεσμοί ήταν αναγκαίοι, φυσικά, γιατί έπρεπε με κάποιον τρόπο να δημιουργηθεί ένα πλαίσιο λειτουργίας το οποίο θα έθετε και τα απαραίτητα όρια ανάμεσα στις βασικές δυνάμεις.

Τέτοιοι θεσμοί είναι η Κομισιόν, το Συμβούλιο Κορυφής, οι σύνοδοι των υπουργών. Εκεί όπου παίρνονται πραγματικά οι αποφάσεις, εκεί που γίνεται το παιχνίδι ισχύος ανάμεσα στους δυνατούς, με τους αδύνατους συνήθως να περιορίζονται σε ρόλο παρατηρητή.

Τέτοιος θεσμός, όμως, δεν είναι το ευρωκοινοβούλιο. Πρόκειται για ένα όργανο χωρίς αρμοδιότητες, που έχει, στην καλύτερη περίπτωση, μόνο τη δυνατότητα να γκρινιάζει για τις αποφάσεις της Κομισιόν. Χαρακτηριστικό το παράδειγμα του πρόσφατου ψηφίσματός του ενάντια στην τρόικα (!) το οποίο, βέβαια, ήρθε τέσσερα χρόνια μετά την ενεργοποίησή της και μάλλον δε θα προκαλέσει και τη διάλυσή της!

Το ευρωκοινοβούλιο και οι ευρωεκλογές έγιναν για έναν και μόνο λόγο: για να προσδώσουν στο αντιδραστικό οικοδόμημα της ΕΕ ένα δημοκρατικό προσωπείο, για να κοροϊδέψουν τους λαούς ότι τάχα κι αυτοί συμμετέχουν, με την ψήφο τους, στις διαδικασίες λήψης αποφάσεων για την Ευρώπη.

Ποιο λόγο, λοιπόν, θα είχε μια αριστερή δύναμη, η οποία βλέπει έτσι τα πράγματα, να συμμετέχει στις

ευρωεκλογές; Εμείς δε βλέπουμε κανέναν, γι' αυτό και απέχουμε. Ο ΣΥΡΙΖΑ, ας πούμε, δεν έχει κανένα τέτοιο θέμα γιατί απλά δεν είναι εναντίον της ΕΕ, ούτε καν του ευρώ. Το ΚΚΕ εδώ και χρόνια έχει βάλει στην πρώτη γραμμή τις οποιεσδήποτε εκλογές. Κι όσο για τις άλλες δυνάμεις της εξωκοινοβουλευτικής αριστεράς, πάντα φροντίζουν να βρουν τους λόγους για να κατέβουν με αντικαπιταλιστικά και αντιιμπεριαλιστικά πλαίσια, φυσικά!

Γιατί, όμως, το ΚΚΕ(μ-λ) δεν κρατά την ίδια στάση στις εθνικές εκλογές; Μήπως βλέπει δυνατότητες αλλαγής της κατάστασης μέσα από το εθνικό κοινοβούλιο και όχι από το ευρωπαϊκό; Έτσι κι αλλιώς "αν οι εκλογές άλλαζαν το σύστημα θα ήταν παράνομες", όπως έλεγε ο Μαρξ, οπότε προς τι ο διαχωρισμός;

Το εθνικό κοινοβούλιο έχει αρμοδιότητες. Είναι η βάση της αστικής δημοκρατίας. Και δεν είναι τυχαίο ότι όταν ο λαός θέλει να παλέψει ενάντια στην κυβέρνηση, θα διαδηλώσει στη βουλή, δε θα πάει ...στις Βρυξέλλες. Γιατί, στο κάτω κάτω, στη δικιά του κυβέρνηση χρεώνει ότι εφαρμόζει πιστά τις επιταγές της ΕΕ. Κι αν χρεώνει και στην ίδια την ΕΕ τα κρίματά της, ουσιαστικά τα χρεώνει στις κυβερνήσεις των ισχυρών μελών της και σίγουρα όχι στο ευρωκοινοβούλιο.

Ακούμε κι άλλα ...επιχειρήματα. Οτι αν το κίνημα και η Αριστερά έχει ευρωβουλευτές θα μπορεί να παρακολουθεί από κοντά τις εξελίξεις και να ενημερώνεται από πρώτο χέρι για τις διεργασίες στην ΕΕ. Κι έτσι θα μπορεί και να αποκαλύπτει τον αντιδραστικό χαρακτήρα της, αλλά και να χαράζει την τακτική και τη στρατηγική της καλύτερα. Λες και δεν ξέρει το σύστημα τι να δημοσιοποιεί και τι όχι, λες και δεν έχει μηχανισμούς για να κινεί υπόγεια τα νήματα και, εν πάσει περιπτώσει, λες και ο λαός χρειάζεται ποιος ξέρει ποιες αποκαλύψεις για να καταλάβει ότι η ΕΕ κλέβει τον ιδρώτα του και τη ζωή του! Ειδικά τώρα, μετά από τέσσερα χρόνια μνημόνια!

Από αλλού ακούμε ότι όπως μια αριστερή και κομμουνιστική δύναμη συμμετέχει στις εθνικές εκλογές για να της δοθεί η δυνατότητα να φτάσουν οι απόψεις της σε περισσότερο κόσμο, έτσι μπορεί να κάνει και στις ευρωεκλογές, για τους ίδιους λόγους. Το ερώτημα εδώ είναι για ποιες ακριβώς απόψεις μιλάμε και αν η συμμετοχή στις ευρωεκλογές τις εξυπηρετεί ή όχι. Αν η άποψη είναι η Ευρώπη των λαών, τότε πράγματι δικαιολογείται η συμμετοχή. Αν, όμως, είναι η έξοδος της χώρας από την ΕΕ, δε δικαιολογείται.

Κλείνοντας, θα θέλαμε να θυμίσουμε τις ευρωεκλογές του 1999, οι οποίες έγιναν λίγες μόνο μέρες μετά τους ΝΑΤΟϊκούς βομβαρδισμούς στη Σερβία, στους οποίους συμμετείχαν σύσσωμοι οι Ευρωπαίοι ιμπεριαλιστές. Τότε είχαμε κυκλοφορήσει μια πετυχημένη αφίσα με μια κάλπη-βόμβα και το σύνθημα "Καμιά ψήφος σ' αυτήν την κάλπη". Αν τότε μας φαινόταν αδιανόητο να συμμετέχουμε στις εκλογές των μακελάρηδων του σέρβικου λαού, τώρα μας φαίνεται ακόμα πιο αδιανόητο να συμμετέχουμε στις εκλογές αυτών που, εδώ και τέσσερα χρόνια, έχουν προκαλέσει τόσα δεινά στο δικό μας λαό.

Ηδη στις προηγούμενες ευρωεκλογές του 2009 καταγράφηκε το πολύ υψηλό για τα ελληνικά δεδομένα ποσοστό αποχής του 50% περίπου. Η τάση αυτή έχει κάθε λόγο να ενισχυθεί φέτος. Ο λαός μας έχει κάθε λόγο να γυρίσει την πλάτη στα καλέσματα τόσο των δυνάμεων του συστήματος, όσο και των υποτιθέμενων αριστερών που εποφθαλμιούν την εξουσία. Το πραγματικό χαστούκι ο λαός δε θα το δώσει στην κάλπη, αλλά στο δρόμο!

Πηγή: **kkeml.gr**